

CURIERUL ROMÂNESC

(RUMÄNSKA KURIREN – THE ROMANIAN COURIER)

Anul 36, nr. 420-423

PUBLICAȚIE BIANUALĂ

Septembrie- Decembrie 2015

Ansvarig utgivare

SILVIA CONSTANTINESCU

Editor responsabil

DE CE DONAȚII DE CARTE?

Ce este CURIERUL ROMÂNESC din Suedia?

Cu 36 de ani în urmă, la 19 mai 1980, am început editarea publicației CURIERUL ROMÂNESC, la Göteborg, în Suedia.

De la început proprietari și editori ai publicației am fost și am rămas noi, Octavian Ciupitu și Silvia Constantinescu, ajutați de cei 4 copii ai noștri, care și-au început activitatea "jurnalistică" de la a lipi timbre pe plicuri, la publicarea propriilor articole în paginile revistei și apoi sponsorizarea editării publicației. Date despre redactorii publicației au fost publicate în caseta redacției încă de la apariție.

CURIERUL ROMÂNESC, numărul 7, 1980:
"Solie din RSR în focul presei suedeze."

N-am sperat să avem și nici n-am avut venituri din această activitate. N-am depins financiar de altcineva decât de veniturile familiei; editarea publicației am desfășurat-o după orele de program de la munca noastră cea de toate zilele: Octavian ca arhitect și eu ca bibliotecar, translator, recenzent, corespondent pentru BBC, Free Europe, etc.

Publicația nu a fost niciodată supusă sau dirijată de vreo autoritate sau partid politic! Am încercat să acordăm spațiu unui număr cât mai mare de vorbitori de limbă română din exil, dar și unor reprezentanți ai societății suedeze și române, indiferent de părerile politice, apartenență etnică sau religioasă, fără să le cenzurăm ideile în vreun fel, căci am considerat și continuăm să considerăm că rolul jurnalistului este de a informa corect cititorii, dându-le acestora posibilitatea să-și formeze singuri opinii și nu de a fi propagandist în slujba celui care plătește mai bine!

Când am startat această publicație, am dorit să avem o legătură cu alți exilați din România, să ne împărtășim din experiența de viață din această țară, Suedia, deosebit de diferită de modul de gândire, de comportare a celui din România, să învățăm cât mai mult despre țara în care urma să trăim noi și copiii noștri, însă în limba română. Cu timpul am intrat în contact și cu exilați români în Franța, Germania, Canada, SUA, și chiar Australia.

Octavian Ciupitu a prezentat activitatea culturală din Suedia, „Evenimente culturale din Stockholm”, dar și din alte părți ale lumii, recenzii de carte, etc., iar eu am realizat interviuri cu exilați din România - Constantin Mares, Ion Rațiu, René Théo, Horia Georgescu, Christian Mititelu, Emilian Hurezeanu, Mihail Korne, Radu Portocală, Uli Friedberg-Văluoreanu, Ștefan Racoviță, Constantin Roman, Solo Juster, Radu Negrescu-Soutzo, Shlomo Leibovici-Laiș, etc., alături de interviuri cu diverse personalități ale societății suedeze - Gusaf Piehl, Alf Svensson, Göran Persson, Inga Gottfarb, Eric Belfrage, Johan Hirschfeldt, Bo Berggren, Björn von Sidow, Lorică Baeckström, Claes Eklundh, Stikkan Andersson, Salomo Berlinger, etc.

Am lărgit sfera de abordare cu teme pe care le-am considerat de interes: despre cosmos, cu "Bill" McArthur, Jr., al 12-lea comandant și ofițer științific NASA la ISS, chiar atunci când "Bill" McArthur, Jr. era "SUS", astăzi Johnson Space Center Di-

rector of Safety and Mission Assurance, cu cosmonautul Yuri Pavlovich Gidzenko, astăzi Gagarin Cosmonaut Training Center Department Chief, cu Christer Fuglesang, astronaut suedez la ESA, cu cosmonautul Dumitru Dorin Prunariu, primul român care a zburat în spațiu; apoi, despre licitațiile din Stockholm, despre bijuterii, despre Uniunea Europeană, despre Premiile Nobel, etc.

Deja în 1995 am început editarea în volum a unor interviuri cu români în exil: "Exil - Oameni și idei" vol.1. În 2012, 17 ani mai târziu, am continuat editarea în volum a altor articole apărute, în foileton, în CURIERUL ROMÂNESC, cum ar fi: "Călătorie în Țara Soarelui Răsare" (2012), "Bijuterii de vis – Despre pietre prețioase & întâlniri cu bijutieri din Suedia", "Exil - Oameni și idei" vol. 2, "Am cunoscut un erou – Întâlniri cu Corneliu Coposu" (2013), "Alfred Nobel – Viața, Activitatea și Moștenirea" (2014), "Somnul rațiunii naște monștri" (2014), "Rămâne de înlăturat urmările mentalității comuniste – Întâlnirile mele cu M.S. Regele Mihai al României" (2014) "Suedia - oameni și idei" (2014), "România - oameni și idei" (2015).

De ce publicarea în volum a articolelor apărute în CURIERUL ROMÂNESC?

Adunarea acestor articole în volum a avut și are ca scop, în primul rând, de a pune la dispoziția celor interesați, care nu au avut posibilitatea să citească această publicație la timpul său, interzisă în România, să-și facă ei înșiși o părere despre conținutul publicației, despre o parte din preocupările românilor din exil, despre condițiile de trai din exil, despre activitatea de informare a Occidentului legată de situația dezastruoasă a celui din Țară în timpul regimului Ceaușescu, dar și despre efortul exilaților români de a se integra în țările care-i adăposteau, fără să-și uite originea.

Nu mai puțin importantă, strângerea în volum a articolelor apărute în CURIERUL ROMÂNESC pe o perioadă de peste 2

(De ce donații...? Continuare din pag. 1.)

30 de ani este și de a prezenta cititorilor denigrarea constantă a publicației și redactorilor ei, inițiată de Securitatea română și tradusă în practică nu numai de angajați la distanță ai Securității, ci și de tipi care doareu să obțină ce nu li se cuvenea.

Bănuiala că această denigrare se făcea constant ne-a fost confirmată de deschiderea dosarelor noastre de la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Aceste denigrări au început imediat după apariția numărului 7 din 1980 al publicației CURIERUL ROMÂNESC, în care publicam ecouri ale vizitei în Suedia a familiei Ceaușescu: "*Solie din R.S.R. în focul presei Suedeze*".

Din acel moment Securitatea a declarat că avem "*activități potrivnice R.S. România*" cu "*un pronunțat caracter ostil*". Ordinul dat de Securitatea de la București contra mea a fost clar: "*Influențați-o pozitiv, sau compromiteți-o!*" Nu am putut fi "*influențați pozitiv*" și atunci a început compromiterea publicației, și evident, a noastră, proprietarii și editorii ei, la locurile noastre de muncă. Diverse persoane, ale căror nume erau șterse din dosarul meu, începând cu 1980 s-au străduit să mă compromită la diferite autorități suedeze și locuri de muncă din Suedia: eram prezentată comunităților evreiești ca "*antisemită*", antisemiților ca "*vândută francmasoneriei evreiești*", că sunt "*legionară*", etc. Sarcina trasată de Securitate în 1980 de a ne compromite a continuat până în decembrie 1989.

Acțiunea s-a reactualizat după 1997, când acestui grup de denigratori i s-au alăturat, după decembrie 1997, și câțiva diplomați ai României în Suedia, ca Nicolae Ionescu, Adrian Constantinescu, Mihai Pflîngă, etc., ale căror activități pe teritoriul Suediei au compromis, într-adevăr, România și pe care le-am prezentat în CURIERUL ROMÂNESC (vezi seria de articole "*Reprezentanții României în Suedia*").

În 2005 a venit la Stockholm un alt ambasador, Victoria Popescu. Victoria Popescu, fostă profesoară la Academia "*Ștefan Gheorghiu*", până la 21 decembrie 1989 membră în partidul comunist, la 1 ianuarie 1990 a declarat că nu mai face politică și a trecut în diplomație, primind diferite posturi diplomatice la ONU și în cele din urmă a fost numită ambasador în Suedia. În interviul pe care l-am realizat atunci, așa cum făcăm cu toți noii reprezentanți ai României în Suedia după 1990, aceasta mi-a declarat: "*Era mai degrabă o chestiune că acesta era trendul, asta era tendința: studenții foarte buni, eminenti, erau încurajați să devină membri de partid!*". Victoriei Popescu nu i-a mai plăcut expri-

marea făcută de ea și mi-a cerut să-i dau interviul să-l verifice și să-l modifice. Eu nu am dat la verificat și nici la modificat un interviu niciodată, nimănui, indiferent dacă a fost rege, președinte de republică, șef de guvern, scriitor, journalist, etc.

Trebuie să recunosc că nimeni din cei intervievați nu mi-a cerut, până la Victoria Popescu, să vadă interviul înaintea publicării și să-l "*corecteze*". Niciodată nu am schimbat conținutul interviului când răspunsurile au fost date în scris; am făcut extrem de mici intervenții, când interviul a fost înregistrat pe bandă și l-am transcris, în special atunci când discuția a fost intercalată de convorbiri telefonice, sau repetări. Imposibilitatea de-a schimba afirmațiile făcute și deja tipărite i-a stârnit o furie fără seamăn și a început răzbunarea prin denigrarea mea și a publicației noastre! Cei folosiți în acest scop au fost în primul rând Dan Șafran și Victor Nițu (cu numele schimbat în Victor Ravini). Dan Șafran își dorea să ajungă directorul Institutului Cultural Român care urma să se înființeze în Suedia; numirea lui Dan Șafran depindea și de Victoria Popescu, al cărui subaltern spera să fie.

Și ce nu fac unii ca să obțină posturi pe care nu le merită!?

Dan Șafran a început denigrarea publicației, dar și a românilor din Suedia, în publicația electronică din România numită "*România Culturală – Ziarul de duminică*", nr. 281/16, decembrie 2005, sub titlul "*Oglinda noastră scandinavă*", citat, în original fără semne diacritice:

"Ma întrebați cum este diaspora romana din Suedia. Ei bine, ea nu este decat o oglinda fidela a romanilor care traiesc in Romania. Fiind inasa mai putini la numar, calitatile si defectele lor ies mai bine in evidenta. Exista printre romanii din Suedia aceeasi invidie, aceeasi tendinta de-a se bucura mai mult de insuccesele conationalelor lor decat de propriile succese, exista grupuri si grupulete. O stare de lucruri care, din pacate, este intretinuta de singura publicatie in limba romana care apare in Suedia, revista 'Curierul Romanesc'. Si in Romania exista reviste de scandal, reviste lipsite de o elementara etica profesionala si redactate intr-o limba romana certata cu toate regulile gramaticale si de ortografie, dar cand singura publicatie de aici contine toate avatarurile mentionate si nu numai, atunci lucurile devin de-a dreptul grotesci".

Dan Șafran avea nevoie pentru numirea în postul de director al Institutului Cultural Român de la Stockholm, care urma să se înființeze, și de acceptanța lui Horia-Roman Patapievic, directorul Institutului Cultural Român din București. Și acesta a

sprijinit numirea lui Dan Șafran, căci, ce era să facă? Dan Șafran tocmai îl amenințase, tot în presa română, și Horia-Roman Patapievic se temea să nu-și periclitzeze funcția de director al Institutului Român, ca urmare a articolul pe care Horia-Roman Patapievic îl publicase în "*Dilema veche*", anul I, nr. 4, 6 februarie 2004, pagina 9, intitulat "*Deochiul antisemit*". Dan Șafran îi "*atrăgea atenția*" lui Horia-Roman Patapievic tot printr-un articol, publicat în Revista 22, intitulat "*Victimile ziaristilor și alte genuri de victime*", în care scrie printre altele:

"... O altă victimă, dar de o natură cu totul diferită este H-R. Patapievic. Aflăm despre acesta din articolul domniei sale Deochiul antisemit, publicat tot in Dilema veche (6-12 februarie). Care sunt chinurile la care este supus autorul articolului? Ei bine, el se simnte "supraveghiat, chestionat și pus în discuție de o instanță străină ostilă și bânuitoare" ori de câte ori dorește să scrie despre antisemitism. Instanța la cheremul căreia se află autotul este totodată "infibitoare, castratoare, judecătore". Cine este această instanță care în același timp îl stigmatizează, cataloghează și clasează? Cine sunt cenzorii? De data aceasta nu mai sunt ziaristii, ci "făcătorii de antisemiți", "activiștii" care, ca să nu moară de foame, își câștigă o pâine din combaterea antisemitismului, prin "inventarea" lui.

H-R.Patapievici este îngrijorat, căci din cauza acestora el nu este lăsat să scrie despre antisemitism "înt-un mod liber".

Vreau să-l liniștesc pe domnul Patapievic. Cu toată vigilența inhibitoare a hăituitorilor săi și cu toată cenzura castratoare impusă de acești "antiantisemiți de invenție", domnia sa a reușit cu abilitate să-și facă înțeles mesajul: evreii au mai acaparât un domeniu. Cum să nu regreți că nu ești tu însuși evreu!"

De fapt, Dan Șafran își începuse acțiunea de determinare a autoritățile române de la care să obțină ce nu i se cuvenea încă în 20 februarie 2000, când în ziarul suedez Svenska Dagbladet, scria că este "*Fără risc și avantajos să fii naționalist antisemit în România*".

Această afirmație făcută în presa suedează, care se adresează unui public care nu are informații suficiente despre România și istoria ei, și care de cele mai multe ori publicase date eronate despre România, am considerat că este o acuzație nedreaptă față de români și m-a determinat să realizez o serie de interviuri cu cercetători evrei și români despre situația evreilor în România. Aceste interviuri le-am publicat în volumul „Somnul rațiunii naște monștri”, apărut în 2014.

Dan Șafran, prin denigrarea românilor, prin amenințare, a obținut postul de director al Institutului Cultural Român din Stockholm.

Consider că noi nu avem voie să lăsăm cititorii români să tragă concluzii după informațiile neadevărate date de Dan Șafran sau Radu Nițu (Victor Ravini).

Adunarea în volum a celor mai multe dintre articolele publicate în CURIERUL ROMÂNESC dă posibilitatea cititorilor să-și facă ei înșiși opinii despre publicație, despre viața românilor din exil, despre acțiunile acestora în favoarea României, etc.

Sponsorizați de fiul nostru Theo Alex Christian Ciupitu am adunat și continuăm să adunăm sub formă de carte articole din CURIERUL ROMÂNESC.

Avem în lucru seria de articole ale lui Octavian Ciupitu despre arhitectura veche japoneză, despre evenimentele culturale de la Stockholm, despre arhitectura chineză, etc, iar eu lucrez la adunarea în volum a convorbirilor cu astronauti și cosmonauti, despre o călătorie în China, etc.

Nu am dorit să ne îmbogățim din editarea CURIERULUI ROMÂNESC și nici din publicarea în volum a articolelor din CURIERULUI ROMÂNESC.

Am considerat și considerăm că pe lângă cititorii obișnuți autoritățile trebuie să fie informate despre cum au trăit o parte din români în exil, ce acțiuni au întreprins pentru a ajuta Țara, iar după 1990, când am realizat interviuri cu personalități ale vieții politico-social-culturale din România, să poată compara evoluția României, plecând și de la declarațiile, de la promisiunile făcute în CURIERUL ROMÂNESC.

De aceea am trimis, sub formă de donații, aceste lucrări în special bibliotecilor, membrilor din guvern, membrii din Parlamentul României, la ziariști, etc.

"Avocatul Poporului" a fost o altă instituție căreia i-am trimis lucrările publicate, nu numai pentru importanța acestei instituții, dar și pentru că la dezvoltarea acestei instituție de stat în România am contribuit personal.

Seminarul Offentlighetsprincipen-Principiul Accesului la Actele Publice și "Justitieombudsmannen-Avocatul Poporului"- instrumente de control într-o democrație reală".

În 1998 am organizat, din proprie inițiativă, un workshop și seminar pe tema: "Offentlighetsprincipen-Principiul Accesului la Actele Publice și "Justitieombudsmannen-Avocatul Poporului"- instrumente de control într-o democrație reală".

Prima etapă la Stockholm, a doua etapă la București.

Care a fost motivația organizării acestui seminar?

Noi, cetățenii suedezi de origine română, avem datoria, consider eu, să contribuim ca tradițiile suedeze, care ar putea ajuta la dezvoltarea țării de origine, să fie cunoscute și chiar adoptate în România, atunci când acestea ar putea ajuta la o dezvoltare pozitivă. Ideea mea a fost să arăt cum funcționează aceste instrumente de control în practică astăzi în Suedia, exemplu care ar putea servi României, care-și reface democrația după 50 de ani de dictatură comunistă.

Cum s-a născut ideea?

Ideea acestui seminar mi-a venit atunci când în CURIERUL ROMÂNESC am publicat interviurile cu Claes Eklundh, șeful JO, despre, "Justitie-ombudsmannen-istorie și cum funcționează astăzi în Suedia" și interviul făcut cu Kjell Swanström, de la aceeași instituție, despre "Offentlighetsprincipen-Principiul accesului la actele publice".

Ideea și punerea în practică a acestui seminar, repet, îmi aparțin! Am făcut rost de bani, prin diverse sponsorizări, ca să aduc la Stockholm 14 români, timp de 6 zile, de la diferite organizații cetățenești, care își propuseseră, ca prin activitatea lor, să contribuie la restabilirea democrației reale în România, cum ar fi Alianța Civică și LADO, jurnaliști, Avocatul Poporului din România etc., și să vină la București șeful JO, Claes Eklundh și Kjell Swanström, care să susțină o serie de prelegeri și să participe la dezbateri cu parlamentari români, ziariști, studenți, etc. pe tema: "Desfășurarea istorică și cum funcționează în practică, în Suedia JO și principiul accesului la actele publice astăzi".

Am discutat cu Octavian ideea și el a fost într-un tot de acord, ba mai mult a sponsorizat această acțiune: fără plată a fost interpretul din suedeză în română și din română în suedeză, pe toată perioada seminarului, căci cei doi, Claes Eklundh și Kjell Swanström, nu au dorit să aibă discuția în engleză; în plus, atât Octavian cât și eu ne-am luat concediu fără plată pe toată această perioadă, ca să punem în practică ideea.

Acest Seminar a fost darul meu (pentru realizarea lui am fost sprijinită parțial de arhitectul Octavian Ciupitu), românilor, pe care-i doream și-i doresc la fel de activi și conștienți de drepturile și îndatoririle lor ca și noii mei concetățeni, suedezi. Mai multe detalii despre acest seminar găsiți în volumul "România – Oameni și idei", și evident, în CURIERULUI ROMÂNESC din 1989, ediția electronică a publicației.

O altă instituție deosebit de importantă în păstrarea democrației în România este Constiliul Suprem al Magistraturii.

Refuz cu motivația: "Legislația care reglementează activitatea acestor instituții nu permite acceptarea de donații".

Avocatului Popotului, Victor Ciorbea, și colaboratorilor lui, le-am trimis, ca **donație**, aceste articole strânse în volum, nu numai pentru că această instituție trebuie să-și cunoască istoria, dar și pentru ca să poată, pe baza unor informații diverse, să-și îndeplinească și mai corect sarcina ce decurge din această funcție.

În plus, în volumul "România – Oameni și idei" publicasem și interviul realizat cu Victor Ciorbea în anul 2000, când era președintele Partidului Alianța Creștin-Democrată.

Altă instituție care a primit această donație de carte a fost Consiliul Suprem al Magistraturii, care "... este instituția cu rol de garant al independenței justiției, care propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și procurorilor și veghează la buna desfășurare a activității profesionale a acestora. Consiliul este instituția competentă în ceea ce privește recrutarea, promovarea, transferarea, detașarea, sancționarea disciplinară și eliberarea din funcție a judecătorilor și procurorilor".

Aceste două instituții au refuzat donația de carte pe care am făcut-o cu motivarea că "legislația care reglementează activitatea acestor instituții nu permite acceptarea de donații".

Eu știu că încercările de mituire, atât individuale cât și ale unor instituții, au luat forme foarte variate și "subtile" nu numai în România, ci și în alte țări de pe această Planetă, și stipularea acestei restricții este deosebit de serioasă și motivată, dar stimați Victor Ciorbea și voi, stimați judecători de la Consiliul Superior al Magistraturii, noi, redactorii publicației CURIERUL ROMÂNESC din Suedia, și editorii lucrărilor strânse în volum, dar apărute inițial în foileton în CURIERUL ROMÂNESC din Suedia (Octavian Ciupitu și Silvia Constantinescu), nu am avut și nu avem nici un interes în a primi un "serviciu ilegal" de la domniile voastre și nici dorința de a vă "determina" să vă încălcați obligațiile de serviciu.

Dorința de a vă informa despre o parte din preocupările românilor din exil, despre condițiile de trai din exil, despre denigrările la care au fost supuși românii din exil de către autoritățile de securitate din România și de slujitorii ei răspândiți în toate țările Mapamondului, despre activitatea

**REDACȚIA PUBLICAȚIEI
CURIERUL ROMÂNESC
SĂRBĂTOREȘTE 35 DE ANI
LA GRAND HÔTEL, STOCKHOLM**

Startată în 19 mai 1980 publicația CURIERUL ROMÂNESC a împlinit 35 de ani de existență.

Redactorii ei, răspândiți acum pe două continente, ne-am întâlnit la Stockholm anul acesta, între 23 august și 4 septembrie.

De la stânga: Anne-Marie Abrahamsson Ciupitu, Octavian Ciupitu, Mariejeanne Ciupitu, Marc Paul Ciupitu, Silvia Constantinescu și Theo Alex Ciupitu la Restaurantul "Mathias Dahlgren".

Mariejeanne Ciupitu, Octavian Ciupitu și Anne-Marie Abrahamsson Ciupitu.

Marc Paul Ciupitu, Silvia Constantinescu și Theo Alex Ciupitu.

Foto: © CR.

Theo, ca și noi toți din această redacție, a fost de la început sponsor al acestei publicații, dar de când a devenit avocat și veniturile i-au permis, sponsorizează încă din 2012 editarea articolelor din CURIERUL ROMÂNESC sub formă de cărți.

Și această întâlnire a fost sponsorizată de Theo. Mariejeanne a venit de la Göteborg, Marc tocmai terminase antrenamentele la Star City și s-a oprit la Stockholm, noi am venit de la Finnerödja; iar Anne-Marie locuiește la Stockholm.

Ca oameni practici, am combinat mai multe evenimente: 75 de ani ai "editorului responsabil", 50 de ani de conviețuire ai "editorului responsabil" cu "editorul" și 35 de ani de existență a publicității.

Grand Hôtel: o cameră, un hol și Veranda, unde se poate mânca sau servi o cafea.

Foto: Silvia Constantinescu / © CR.

Theo este un gurmand și foarte interesat de arta culinară, de tot felul de "delicatesuri"; încă de când avea 6-7 ani experimenta tot felul de "delicatesuri", cum le spunea el, chiar dacă de cele mai multe ori rămâneau experimentări imposibil de mâncat, lăsând muniți de vase după experimente, pe care noi ceilalți trebuia să le spălăm. Pe noi toți, și părinții, și frații lui, ne amuza pasiunea cu care Theo "experimenta" și explicațiile pe care ni le dădea, și câteodată mai și gustam din ele, ca să-i răsplătim munca și ardoarea cu care experimenta, mai ales că frații lui, cu mult mai mari decât el, îl tratau cu multă duioșie, pentru că era "fratele cel mic".

Și în călătoriile oferite părinților lui anual la cele mai elegante hoteluri din lume, el urmărește vizitarea restaurantelor cu "delicatesuri", marcate cu stele "Michelin".

Grand Hôtel din Stockholm este un hotel fondat la 1874. Faima îi este dată și de faptul că laureații Nobel sunt cazați în acest hotel. Proprietarul hotelului este familia Wallenberg, prin The Grand Group av Investor AB. Grand Hôtel este singurul hotel din Suedia trecut în "The Leading Hotels of the World". În încinta acestui hotel se află și restaurantul "Mathias Dahlgren", unul din restaurantele vizitate cu ocazia acestei întâlniri. Restaurantul "Mathias Dahlgren" are 2 stele "Michelin".

Ca și la alte restaurante cu 2 sau 3 stele "Michelin" de la Paris, Modena, Florența, Houston, Las Vegas, Los Angeles, sau Miami, unde Theo ne-a invitat, prețurile au fost exorbitante, felurile se vite trebuiau văzute cu lupa, dar o armada de chelneri îți prezentau, cu lux de amănunte, ce ingrediente conțin felurile de mâncare puse în farfurie. Făceau, aș putea spune, un mic spectacol. Nostim!

Această întâlnire de familie și a membrilor redacției a fost oferită și organizată de Theo. Theo a dorit să ofere familiei lui și redacției o întâlnire deosebită. Și a reușit!*

Silvia Constantinescu.

(De ce donații...? Continuare din pag. 3.)

acestora de a informa Occidentul despre situația dezastruoasă a celor din Țară în timpul regimului Ceaușescu, dar și despre efortul exilaților români de a se integra în țările care i-au adăpostit, fără să-și uite originea, a motivat donația noastră.

Dacă sunteți interesați de lărgirea orizontului legat de preocupările românilor din exil, de a cunoaște de fapt și o altă parte din istoria românilor, vă informez că aveți posibilitatea să împrumutați aceste lucrări de la bibliotecă din România. *

Silvia Constantinescu.